



ქართული
საბჭოთაო

ფასი 40 კაპ.
ტფილისი

№ 20
ოქტომ. 1933 წ.

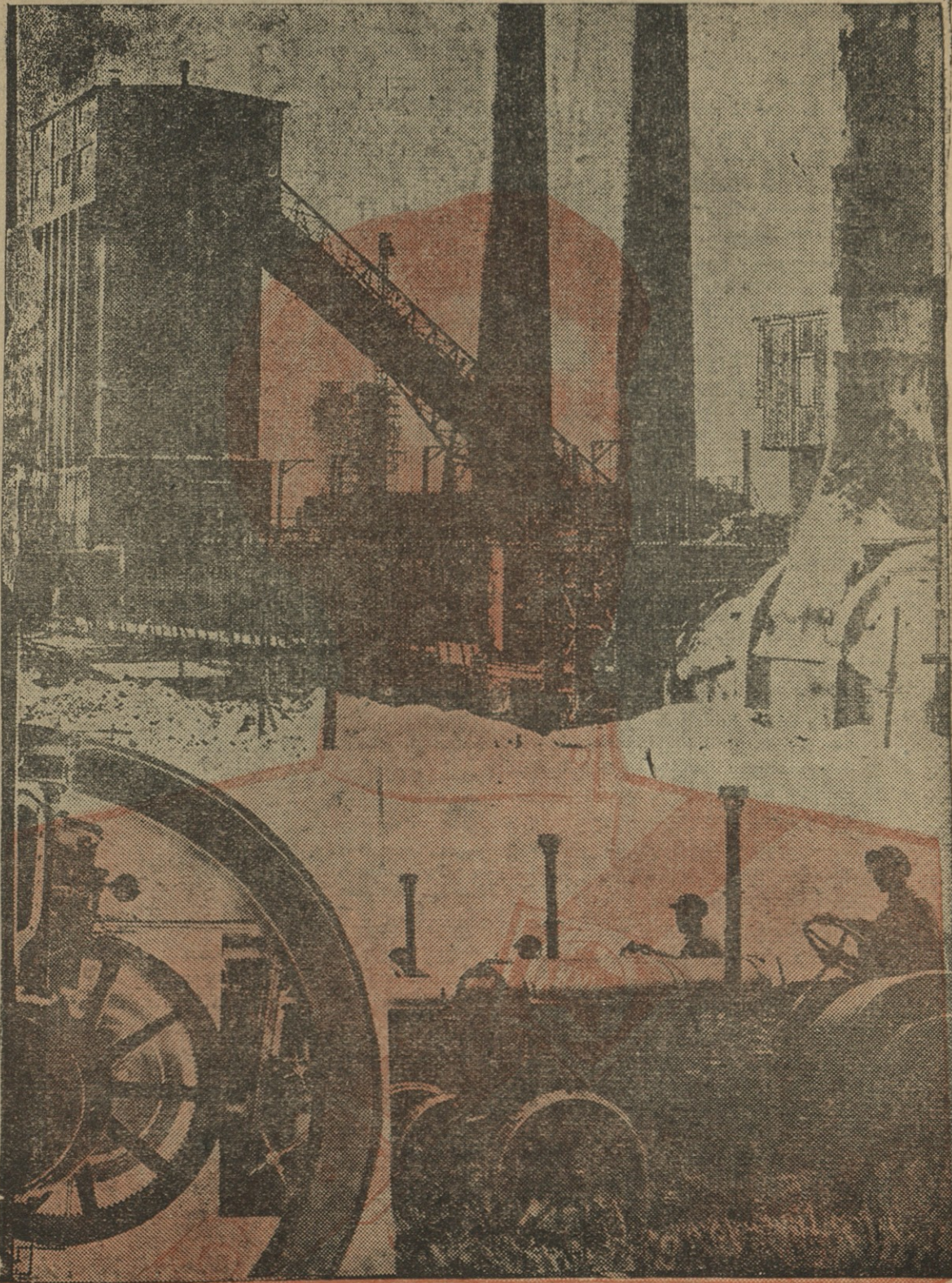
ნიანბი

კომპარტიზმი

ბებერი ყოფა
წელში მოზნიქა,
მოზნიქა წელში
და გადატენა.
ძველი ცხოვრების
ციხე-სიმაგრეს
თავზე დაეცა
რისხვად და მენად.
გააცამტვერა
ოქროს კერპები.
ძველ თავებს
უყო რეკონსტრუქცია
და შიგ ჩამდგარი
ხაფუზი ჭუჭუცი
გადაუღვარა
და დაუქცია.

ღღეს მშენებლობის !
თვალუწედენ ფრონტზე
ენტუზიაზმის
ბრძოლის ცეცხლს ანოებს
და ენერგიით
საესე მკლავებით
თავს დატრიალებს
ახალ გიგანტებს.
მას არ ჩვევია
უკან დახევა
და გამოქცევა
ბრძოლის ველიდან.
აწი მის დროშას,
დროშას ლენინის
ვერ გამოსტაცებს
გერგინ ხელიდან.

ი. ს.



ფეშ

* * *

ქეშ

ტარასი სოფლის კოოპერატივს გამგეა.

მის ცოლს, ეფიზოს ქორწინებიდან მეტხრე წელზე შეეძინა შვილი და ისიც ვაჟი.

სურსათ - სანოვაგითა და სხვა დოვლათით სასეო ოჯახი ახალი ბედნიერებით აივსო.

— ჯორი რომ ჯორია, იგიც კი მოგებდა ერთ ჩონჩრს ისეთი კვებითა და მოვლით, რავარიც ეფიზოს აქვს.

— რატომაც არა, მთელი კოოპერატივი ჩაულაგა მუცელში.

— ბარემ შეილსაც კოოპერატივი დაარქვან! — ამბობდნ სოფლის დედაქაცბა.

მაგრამ ეს მითქმა -- მოთქმა ტარასის ყურებამდე არ აღწევდა. რომც მიეღწია, სულ ერთია, გავლენას მაინც ვერ იქონიებდა ოჯახის საერთო ბედნიერებაზე.

ტარასიმ დიდი წვეულება გადახადა ამ შემთხვევის გამო.

სტუმრებს მოპქონდათ ნაირნაირი საჩუქარი.

ზემი დასასრულს უახლოვდებოდა, როცა ეზოში შემოვიდა ერთი ახალგაზრდა, რომელსაც ხელში რაღაც შეკრული ეჭირა: ეტყობოდა ნახატი იყო ჩარჩოში ჩასმული.

— ჯემალ, ჯემალ! — ერთხმად შესძახა ატაკებით შეხარხოშებულმა წვეულებამ.

ჯემალი, ტარასის ყოფილი მოჯამაგირე და ახლანდელი კომკავშირელი, უბატონო ბავში იყო. ტარასის „შეკრულებოდა“ იგი და „ეშვილებოდა“.

მაგრამ, როცა ჯემალი დავუკაცუნა, სოფლის ბიჭები შეუჩინდნ მას და „მამბოლზე“ ხელი ააღებინეს:

— მოჯამაგირედ გაგხადა. სკოლაშიც კი არ მიგაბარა!

მართლაც ჯემალმა მიატოვა ტარასი და თავს ეწია.

ადგლობრივი კომკავშირის დახმარებით მან წერა-კითხვა შეისწავლა და მალე ისე დაწინაურდა, რომ რა-

იონის გახეთში მისი წერილებიც დაიბეჭდა. სოფლის კედლის გახეთში გამოჩნდა მისი კარიკატურები.

თუ წინად ჯემალს თითქმის ყველასი ეშინოდა, ახლა უკვე მისი ეშინია ბევრს — ვაი თუ გაგწეროს, ან დაგხატოს გახეთშიო.

ქართულს მშობლიური ენის კილოთი დაპარაკობდა. ეს კიდევ შევნიოდა მას. პირში თქმა უყვარდა ჯემალს. სიტყვა-პასუხი მოსწრებული ჰქონდა. ხუმრობაც კარგი იცოდა. მისი ხუმრობა ადამიანის უარყოფითი მხარის მკაცრი მხიობა იყო.

ტარასიმ არ იცოდა რა ექნა — გახარებოდა თუ სწყუენოდა ჯემალის მოსვლა. მაგრამ უნდა გახარებოდა, მეტი ვნა არ იყო, და ასეც მოიქცა.

— ალბათ შეშირივდა, იხიარებს ჩემს ბიონიერებას. ალბათ ყველაფერი დაივიწყა. კაცმა რომ თქვას, მინცდამაინც (ყოთი მისთვის არაფერი მიქნია; პირიქით, მან მიყო მტრობა

— ერთხრო სსსარიოოდ დამხატა კედლის გახეთში. თუმცაღა მე კი არა აღმასკომის თავმჯდომარეც კი დახატა. არა, მისი მოსვლა კეთილია. კომკავშირობია. ეს არის მთავარი. ისინი მყავს ოპოზიციაში, თორემ სხვა მხრით რა მიჭირს? სადუქნო კომისიაში შედიან. ამიერიდან კი ჯემალის წყალობით კომკავშირელებიც დამიმეგობრდებიან. ძღვენიც კი მოუტანია! — ფიქრობდა ტარასი.

მისაღმების შემდეგ, ტარასი მივიდა თამადასთან და წაუჭურჩულა:

— შენ გენაცვალე, ჯემალის სადღეგრძელო განსაკუთრებული ქიქით დამილიე.

თამადაც ასე მოიქცა.

ამის შემდეგ პირადად თამადამ (ნიშნად განსაკუთრებული ყურადღებისა) აიღო ჯემალის მიერ მოტანილი და მიმართა წვეულებას:

— მე შემიძლია წინასწარ ვიწინასწარმეტყველო, რომ ჯემალმა ძღვენად მოიტანა ტარასის გადიდებული სურათი, რომელიც დამწვენიებს კედელს! — და კედელზე ჩამოჰკიდა სურათი.

სურათს შეხედეს. ყველა სახტად დარჩა. ჯერ გაკვირვებით ერთმანეთს გადახედეს და, როცა ერთმანეთის სახეზე ღიმილი შეამჩნიეს, სიცილი ატრეს.

ჯემალს ფერად საღებავებში საგანებო მუყაითობით დაეხატა ვირობა,

რომელიც რამდენიმე შტრიხით ტარასის ჰგავდა, მაგრამ მსგავსება ისე მცირე იყო, რომ იშვიათად თუ ვინმე შეამჩნევდა ამას ვირობას ახალი კოტიუმი ამშვენებდა, აგრეთვე ცილინდრი და გალსტუკი. ნახატი ჩასმული იყო კაკლის ხის ჩარჩოში.

წვეულებამ ერთხმად მოითხოვა ჯემალისაგან სურათის შინაარსის განმარტება

— ალბათ ჩემს პატარა ბჭუნას უძღვნა! — ყველას დასწრო ტარასიმ, რომელსაც ჯემალის პასუხის ეშინოდა.

— არა ტარასი, ფეშქემ შენა! — მიუგო ჯემალმა. ტარასიმ თითქო არ შეიფერაო, გადისარხარა და დააპირა ლაპარაკის სხვა რამეზე გადატანა, მაგრამ წვეულებას ვართობა და სიცილი უნდოდა:

— გვიოხარი ჯემალ, გვიოხარი!

— ეს ის ვირობაა, რომელმაც გაამიღრა ჩვენი ტარასი. ეს ვირობა სინამდვილეში არც არსებობს, მაგრამ ჩვენს კოოპერატევში ტარასის რაც საქონელი დააკლდება, ამას აბრალებს — ვირობამ შექტამაო. ამ ვირობამ შექნა ასეთი შეძლებული ოჯახი, სადაც თქვენ დღეს ქეიფობთ. დიახ, ეს ვირობა საბატვისაცემოა ტარასის შერ და ამიტომაც იგი უკვლავ უნდა ჰყოს, მისი სურათი სსს-თუმალთან ჩამოიკიდოს ხატის მაგიერ. მიიღე ჩემგან ტარასი, ეს ფეშქემ!

შექნა ჩუმი ფხუტუნა, რომელიც ბუნებრივად ხარხარში გადავიდა.

ტარასიმ არ იცოდა რა ექნა — როგორ გამოხმაურებოდა ამას. იდგა და თითონაც აღიმებოდა, თითქო ხუმრობად აგდებს ჯემალის სიტყვებსა.

ისეელი.

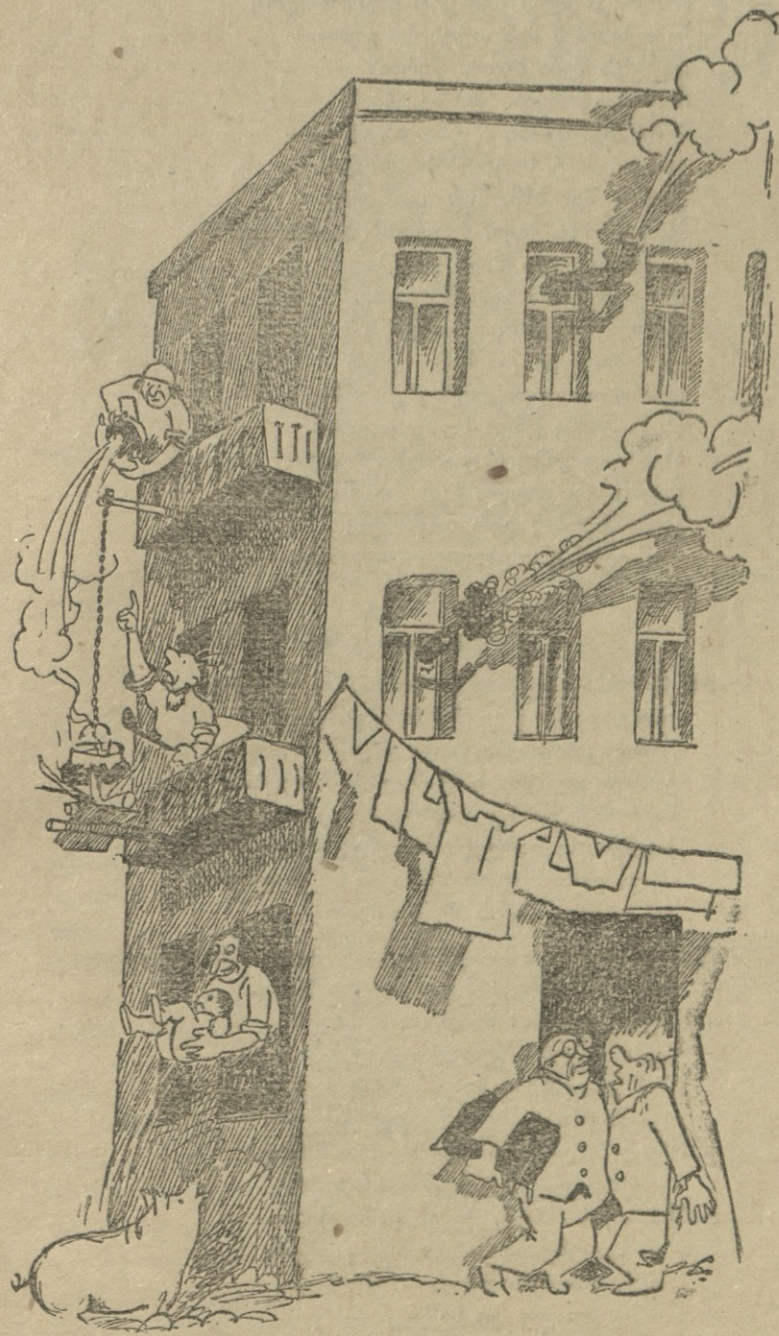
„გეგმიანი გუნდებლობა“

იუბილეარი

ნახ. ქოქიაშვილის

„ქალაქის საბჭოს ხელმძღვანელთა დაუდევრობით მუშათა სახლი დოკუმენტურ-ში აიგო ისე, რომ არ ქონიათ წინასწარ შედგენილი ნახატი გეგმა, რის გამოც სახლს არ გააჩნია სამშარეულო, წყალხაღენი, კანალიზაცია, უმართებულოდაა გაკეთებული საკვამდეები, კარები ისეა ჩამოკიდებული, რომ დერეფანში ორი მდგმურის ერთდამავდ დროს გასვლისას ისინი გვერდს ვერ შეუვლიან ერთმანეთს“.

აშხ. ლ. ბმრინას სიტყვიდან საქ. კ. პ. (ბ) ტყ. კომ. და ტყ. საბჭოს გაერთიანებულ პლენუმზე.



პირველი:—იქით გეიწიე, ხომ ხედავ რომ მე ძლივს ვებევი აქ!
მეორე:—შენ თვითონ მიტიე თორემ, აქედან თუ გისროლენ ვაი შენს დღეს მაშინ!

პირველი ჩენი ვიზიტი, რაღა თქმა უნდა, ეკუთვნოდა ანაფორიან მამოს, რომელმაც დიდი ჭირი გადაიტანა (?) იუბილეაროის შრომალაში.

— ხუთმეტრი წლის არის მეტის არა? —მწირედ იკითხა ანაფორიანმა,—მე კი გეონია, რომ ასი წელწაღი მაინც შეგოსრულდება... რაც ჩენს მაგან დღე დაგეგმარაო, ხუთმეტრი საუკუნეც არ ეყოფოდა... იყოს წყეტული აწ და მარადის და უკუნითი უკუნისამდე.

ვაჭარი: — ვა, მაგათი თავი გახმეს! მაგათი ჩისე-ზით ვაჭრობა მივატოვე, კოლონორატორი შევეძვრა, იქოდანაც მაგათი თაოსნოროთ გამომაგდეს, ახლა ვეხზე ვვაჭრობ, აქაც არ მასვენებენ...

კულაკი: — როგორ მაპოვეთ, მიკერის.. ჩემი გეი-რის ხალხი თითზე ჩამოსათელელი დარჩა.. მეც გამოვიცვალე... ტანსამოსი, მაგრამ ეგ წყეტული კომკავშირელები მაინც მპოულობენ და სიქას მაცლიან...

როა იუბილეო? ზემიო? ვაი, მიშო...
მენსვეციკი: — მე ბლა უპარტიო ვარ და პოლიტიკაში ნეიტრალიზაცია ვიცი... ამიტომ კომკავშირზე ნურადფრს მათქმევინებთ... არ შემძლია... გულა სუსტი მაქვს, ვერ ვიტან მაგათი მოვონებას.. ისე, როგორ არა, კარგი ბიჭებია, კომკავშირია! ოხ მაგათი სული.. ძლიერ მიყვარს,, მომესხმარეთ,, ვალერიანს წვეთებია...

თავდაცვა-ავიაქიმი: — ხუთმეტრისაა დიხს! საუკეთესო მარო-ლელია!

წითელი მეთაური: — მეც თათონ კომკავშირელი გახლავართ! წითელ საზღვრებს? მკერდიო!

მამა: — ვისით, ჩემი ბიჭის იუბილეა? არ ვამიხვია, მე რომ მოვდივარ, ის მიდის, ის რომ მიდის, მე მივდივარ...

ლილი: — კოლკას? ვემდღორი დიხს!.. პავთანს ნინიშნავს, კრებაზე მიდის, სიყვარულს რომ მისწიდა, საათს უყურებდა, თათბირზე არ დამიგვიანდესო... ეს არის ლამაზი?! ნეტ, პრასტიტე!..

დირექტორი: — კმმ!—ლილით ასველებს იგი.— ეგენი რომ არ მყავდეს, გეგმა გამორღვეოდა, მაგათით ვდგევარ მარათ!..

უჯრედის მდივანი: — კომკავშირს? ვხელმძღვანელობთ, როგორ არა! კარგი ბიჭები არიან და უნდა გამოავიწყდეთ, ზოგჯერ თათონ გამოიდას მასწავლებლებათ...

ქარხკოში: — ენტუზიატები? ეგენი რომ არ მესმარებოდენ, მარტო მე შევეძლებდი პროფმუშაობის გადაკეთებას? მოზრძანდით და მარტო სინჯეთ ენტუზიაზმის სათავეში ჩადგომა...

კოლმეურნი: — ღიხს, დიხს! მოანგარიშეთ, კულტომოე შევეთ, საწყობის გამგეთ, მასწავლებლათ, შრომის ორგანიზატორად... სულ ეგენი გვეყვანს, ახირებს, სულ მალე შედელმუღები უნდა გავხდეთო და მართლაც... მიერთვით ქადა, ქათამიც მიყავოლეთ, მაჭარაც (ვიზიტორი მადიანო ილუტკება).

ალღარ-აღღარასან.



ყოფილის მოთქმა

ჭიჭი და ჭაჭუ

საბირული სცენები

1.

(ჭიჭი სარკის წინ. მარტო.)

ჭიჭი:—ლაფა ლაქსხას მაგ შენს თავს ჭიჭი...
 განა ისა ხარ, რაც წინად იყავ?
 ჭიჭი ჭიპაძე იყო სხვა ბიჭი,
 ჰე, რამდენს მაშინ აძრობდა ის ტყავს!
 არა ძმავ, დღეს შენ ვერ გიცნობ ვერა,
 ჭიჭი ჭიპაძის შენ დღეს რა გცხია.
 (ეგებ ეს შენი ბედის წერაა?
 რაც დაგემართა, შენზე ახია).
 მაშინ შენ მგონი ძილმა დაგძლია,—
 ვერ დაინახე, საფრთხეს ელოდი,
 და ბოლშევიზმმა შენ დაგაქცია...
 ჰე, ვახსოვს, ჭიჭი, როგორ ცხოვრობდი?
 ოქროდ გექცია შენი ქონება
 და უცხოეთში გაპარულიყავ.
 (ეს იქნებოდა სალი გონება...
 ვა, ჩემო ჭიჭი, რა ბიჭი იყავ!)
 დარჩი უცოლო, „ვეჩნი“ სასიძო
 დღეს მაინც უნდა ხომ გაიღვიძო.
 ახ, ნეტავ ჭიჭუ ახლა შენ მყავდე
 (თუმც სიყვარული ვერ გაგინადდე).
 ვიცი ბიჭობას ვერ დამიწუნებ,
 რომ იტანჯები გხედავ—გიყურებ...

ვაჰ, ეს რა დრო დამიდგა,
 რა ხლადორთში ჩავვარდი.
 თავიდან ფეხებამდე
 იშკილიდან დავვარდი.

შვილი მყავდა; გვრიტივით
 გამიფრინდა, წავიდა.
 გვილაღატა დედ-მამას —
 კომკავშირში შევიდა.

თავს წითელი წაიკრა.
 ქარხანაში მუშაობს...
 ესეც ჩემი ხათაა??
 ნეტავ რა დავაშავე?!

მივმართე მიპასუხა:
 „გაიარე, წადიო,
 თუ გსურ ჩემი მამობა,
 ქარხანაში შადიო,

თუ არა და — მომშორდი,
 წადი, ხმა არ გამცეო,
 მძულს: მუქთამჭამელები,
 ვაჭარი, ზარმაციო...

გამოისტუმრა პასუხით
 უჩვეულო, ცივითა.
 მოველ, ჩემთვის დავდე
 ძვე ხურჯინივითა...

ნეტავ ხელში ჩამიგდო
 ჩემი შვილი—სათინო,
 რომ აბზეკილ ცხვირიდან
 „ვაზელინი“ ვადინო...

კიდევ არ ვინაღვლებდი,
 (თუმც ტანზეც არ მაცვია)
 თავს, რომ არ დამტეხოდა
 ეს პასპორტიზაცია.

სატანა.

„ნიანგის“
 შემდეგი ნომერი
 სატელეფონო
 გამოვა 7 ნოემბერს

2.

(შემოდის ჭაჭუ)

ჭაჭუ (ჭიჭის):—ფვიცავ შენს თავსა ჩემო ჭიჭიკო,—
 ვით გადაურჩე მე შენს სიყვარულს.
 ერთად ცხოვრება უნდა დავიწყოთ,
 ერთად გავიყოფთ ტანჯვა-სიხარულს.
 მაგრამ შენგანაც ვითხოვ მაგიერს
 და შენს სიყვარულს მიჩვენებ საქმით,—
 მე კი ვლოცულობ შენთვის ციურ ღმერთს
 და უხარია გულს შენი ნახვით...

ჭიჭი (ალტაცებით):—მზათა ვარ, ჭაჭუ, შენი გულისთვის
 ფრთებსა შევისხამ და გავფრინდები...
 ნუ მეკითხები: საით და რისთვის?
 ჩემო ჭიჭუნა, შენთვის ვგიჟდები...
 შენ კი გექნება ზინა ჩემს ფრთებზე
 და მოკმორდებით წყეულ ქვეყანას,
 ჩვენ შეგვიძლია ავფრინდეთ მზეზე..
 რაღა სჯობია, ჭაჭუ, მზის ნახვას?

ჭაჭუ:—რას ამბობ, ჭიჭი? ეს ოცნებაა
 და საოცნებოდ დღეს არ გვცალია.
 ოცნებისათვის დღეს ის მოცდება,
 ვინც უთავოა და საწყალია.

ჭიჭი:—შენც მართალი ხარ, ჩემო ჭაჭუნა...
 მაშ, შენთვის მზად ვარ ჩავარდე ცეცხლში...

ჭაჭუ:—რას ამბობ, ჭიჭი? ხომ დაიწვები?
 მე ასეთ რამეს არ ვეძებ შენში...

ლირსულ სივალლიდან

თბილისის აღმასკომის საბინაო მშენებლობის მმართველი შავესკო მშენებლობას ახლოსაც არ ეკარება. (გაზეთებიდან)



გინანზი (აშხ. შავესკის): სად ყოფილხარ, რა გინახავს, — მშენებლობა არ გინახავს?!
— არა, „ოზრად“ ვხელმძღვანელობ, — თვალთ არც კი დამინახავს...

- ზიზი**:— მაშ, თუ ასეა, გაცუტრავ შევ ზღვას და დაგიმტკიცებ ჩემს ერთგულებას...
- ზაზუ**:— როგორ? შენ ჩემთვის უნდა დაიხრჩო? არ მოგცემ ჭიჭი ამის უფლებას!
- ზიზი**:— თუ ასე არის, ვილოცავ შენზე და გავითენებ თეთრად ღამეებს.
- ზაზუ**:— რა საჭიროა ილოცო ჩემზე? ლოცვები, ჭიჭი, არაფერს მოგცემს!
- ზიზი**:— მაშ, ჭაჭუ ჩემგან რა გინდა მითხარ?..
- ზაზუ**:— ვერ მიხვდი განა შენგან რას ვითხოვ?
- ზიზი**:— ვერა, ვერ მიხვდი... ეგებ (უნდა გადაეხვიოს)
- ზაზუ**:— სტობ... ჭიჭი, ცდები... გული მაქვს ცივი და თუ არ გათბა, არ მიგიკარებს...
- ზიზი**:— გემუდარები, ჭაჭუ, მითხარი, თორემ გავითხრი შენს წინ სამარეს.
- ზაზუ**:— ახლაც ვერ მიხვდი? მათხოვე ყური... მინდა რომ გახდე შენ პარტიული....
- ზიზი**:— ????
- ზაზუ**:— ხომ გესმის ჭიჭი? ეხლა ხომ მიხვდი?
- ზიზი**:— რას ამბობ, ჭაჭუ? მე პარტიული?... ნუ თუ არ იცი ჩემი წარსული? მე პარტიული?..
- ზაზუ**:— მორჩა! ეს არის ჩემი სურვილი....
- ზიზი**:— მე, პარტიული?..

(შემდეგი იქნება)

პროვინსიის კალაქი

და

სიკო დალაქი

ჩვენი ქალაქის აღმასკომის თავმჯდომარე გაბო კონტრატე უცნაური კაცია. თუ რაიმე საქმე აითვალწუნა, რა დიდ მწიშვნელოვანიც არ უნდა იყოს ის, წვრილმანათ ჩათვლით და თავის მზრუნველობისა და ყურადღების ძარღვში დაროვებს.

— ჩვენ ეს არ გვეხება... რა ჩვენი საქმეა, მაგისტროს სად გეტყვია? — მრძანებდა ის და...

ცხადია, თავმჯდომარის ასეთი მოსაზრებების "შემდეგ რა საქმეც არ უნდა ყოფილიყო „გაზაფხულის თოვლივითი ქრებოდა..."

მიუხედავად კონტრატის ასეთი ახირებულ ხასიათისა, ჩვენი ქალაქის მეთრეობა, მისი სოციალისტური აღმშენებლობა გოგანტურ ნაბიჯებით მიექანებოდა წინ, (რა შიაც საბჭოს თავმჯდომარეს მცირე წელი მიუძღვის). ყველაზე მეტი გარდევია ჩვენი ქალაქის აღმშენებლობაში კეთილმოწყობის ატყვია.

ჩვენი აღმასკომის თავმჯდომარე სრულიად არ წყალობს ამ დარგს.

მაგალითად, მას ზედმეტად მიაჩნია ქალაქის გამწვანება, გამწვანებებდა, მისი მხატვრული გარდაქმნა.

— ჩვენ, მარქსისტები და მატერიალისტები ვართ... უპირველეს ყოვლისა ჩვენ უნდა შევქმნათ ქალაქის მატერიალური ბაზა და დანარჩენი კი, როგორც ზედნაშენი, თავის თავად შეიქმნება... „ასაბუთებს“ ის თავის სიტყვას, როცა მას უნდა ქალაქის კეთილმოწყობის და კულტურული მშენებლობის ხაზით საკითხი „ჩააფლავოს“.

კონტრატის „მოპირინობა“ იქამდისაც კი მიდის, რომ მას ზედმეტად მიაჩნია ქალაქში საპარკმანებრობის გახსნა.

— რას ამბობთ! საპარკმანებრობისათვის მოვაცდამო დარაბები?! სად არის აქ თუნდაც უბრალო ანგარიშაინობა? საპარკმანებრობი ფუტურისტების მოგონილი საქმეა. „პაქალუსტა“ თვითფულ მოქალაქის შექმნილია შეიძინოს საპარკმანებრობის და აპარსოს რამდენიც უნდა, ეს მათი კერძო საქმეა ქალაქსარ ეხება.

წარმოსთქვა ერთხელ მან აღმასკომის პრეზიდიუმის სხდომაზე, რომელზედაც საკითხი იჩინოდა საპარკმანებრობის გახსნის შესახებ.

ეს საკითხი თავმჯდომარეს წინადადებით უარყოფილ იქნა.

ქალაქის მოახლეობას მხოლოდ ერთადერთი დალაქი უწევდა მომსახურებას, რომელსაც „სიკო დალაქს“ ეძახდნენ. ის დადოდა ოჯახებში, პარსავდა და კრეტდა მოქალაქეებს. ცხადია, სიკო დალაქი ვერ გაწვდებოდა მთელ ქალაქს, რის გამო ჩვენი ქალაქის მცხოვრებნი და მათ შორის აღმასკომის

სახელგამის მარონესა

ნახ. ქოქიაშვილის.

სახელგამის წიგნის მალაზიაში (№ 7 თავისუფლების მოედანი) მუშაობენ შეუფერებელი ნოქრები. ერთი მათგანი კი, რომლის კარიკატურასაც აქვე ვბეჭდავთ, მეტ დროს ანდომებს ტუჩების ღებვას ვიდრე მუშაობას.

მნახველი

გვითხარ, ჩვენო ბარონ ესა:
სად პოვე ეს ბარონესა,
ვინც შენ წიგნის მალაზიას,
თუ ოდესმე ვნახავთ ღიას,
თვის სიტურფით რომ ამშვენებს,
ხელებს წუთით არ ასვენებს:
ხან პუდრს ისვამს, ხან პამადას,
რითაც მუშტარს უძრავს მადას!

ძეწკვით ყელს და მძივით ყურებს
მოხდენილად აწკარუნებს;
ახალგაზრდა მოწაფენი,
ჩვენი აწმყოს დამამშვენნი,
ხედვენ რა ამ საფრთხობელას,
მეტის მეტად უკვირს ყველას,
ნუ თუ სახელგამის გამგე
ვერ მიხვდარა მას აქამდე,
რომ ამნაირი ნოქარი
დასაშვები აქ არ არის!



თავმჯდომარეც პირველყოფილ ადამიანებს მოგაგონებდათ,—ასეთი მდგომარეობა ვინ იცის როდემდის გასტანდა, რომ ერთ გარემოებას არ მოელო მისთვის ბოლო.

ერთხელ ჩვენს ქალაქს უცხოეთის წარმოშობადგენლების დელეგაცია ესტუმრა ადგილობრივ საკვილისტური აღმშენებლობას გაცნობის მიზნით.

დელეგაციის მიმღებ კომისიის თავმჯდომარედ არჩეულ იქნა თვით კინტრაქი... ზოგიერთების რჩევით საჭირო იყო დელეგაციის მიღებისათვის ქალაქისა და თვით ქალაქეთა „შელამაზება“. აქ კი კინტრაქემ „უხერხულობა“ იგრძნო, მაგრამ საჭირო იყო სათანადო ზომების მიღება. სიკო დალაქს მიეცა დირექტივა პირველ რიგში დაეპარსა დელეგაციის მიმღებ კომისიის წევრები, შემდეგ პრეზიდენტის, საბჭოს და ბოლოს მოქალაქეები... ჯერო მიღება კინტრაქზე.

— აბა სიკო, ხომ იცი, საცაა მატარებელი მოვა, დელეგაციას უნდა შეეხვედით, გამ პარსე ჩქარა,—უბრძანა მან სიკოს, რომელიც სამართებელს პირს უწყობდა.

— აბა ჩქარა. ჩქარა სიკო გაიმეორა კინტრაქემ და დაუმატა—შენ მგონია ჩვენს ტან პებს ჩამოიჩი!

— ჩი თუ ტემები არა მაქვს, მაშინ ზღვას ქვიშა კლებია.—ღამილით უბასუბა დალაქმა კინტრაქეს და ყბაზე სამართებელი ჩამოუსვა, რომელიც უფრო ნაჯახს გაეღა, ვინემ სამართებელს.

— ეფე. ნილა, ყსაბი ხომ არა ხარ?—შეუკვირა დალაქს კინტრაქემ.

დალაქმა ღვიღზე სამართებელი აუსვი.

— მალე, სიკო, ჩქარა, თორემ თუ დამაგვიანდა იცოდე ჩემს რისხვას ვერ გადურჩები!..

დაემუქრა კინტრაქე დალაქს, რომელსაც შიშის გამო ხელეწია აუცხვასხად.

— სირას ხაზვიან, სირას და სიკომ ხელმწიროდ კინტრაქის ყბას სამართებელი ჩამოუსვა.

— ვაიმე, დამტრა ამ ძალმა... დაიღრილა კინტრაქემ და სკამიდან წამოხტა... უცხოეთის წარმომადგენელთა დელეგაცია ქალაქს ათვალერებდა, რომელსაც შირი მოუძღვოდა ყბა ახვეული კინტრაქე. ეს იყო რამდენიმე თვის წინად. დღეს ჩვენს ქალაქში რამდენიმე საოკეთესო საპარიკმახეროა გახსნილი... ქალაქის კეთილმოწყობასაც ექცევა ჯეროვანა ყურადღება, მაგრამ ქალაქის აღმასკომის თავმჯდომარედ კინტრაქე აღარაა.

ბ

გვინი.

ღანოსი

მეურჩეველი

წახ. მარიაშის

რუსველტის მიმართვა კალინინისადმი ამერიკელ რუს ემიგრანტებისათვის მოულოდნელი აღმოჩნდა.

ეს ჩემი ახალგაზრდობის დროინდელი ამბავია. მე და ჩემი აზნაავი კომკავშირის უკრედმა გამოგვეო სოფლად იმის გამოსარკვევად, თუ რატომ გამოაფლო ჩემმა მეზობელმა კონსტანტინე შავიშვილმა სახლიდან თავისი ვაჟი ვასო.

— არ გამაგონოთ მისი სახელი, — ცივად მოგეხალა კონსტანტინემ, როგორც კი ჩამოვდელი ლაპარაკი.

— ბატონო კონსტანტინე, ჩემი მიზანა ბოლო მოუღოთ ამ გაუგებრობას. — ცქადრუო განრისხებულ კონსტანტინეს.

— გაუგებარი გამყოფოთ ღმერთმა თქვენს სიცოცხლეში... რაა, ბალებო, გაუგებრობა? ჩემი გამოუყლებელი ლაწირაკი მე თავზე შემავდა და თქვენ ამას გაუგებრობას უძახით?

— ჩვენც სწორედ ეს უნდა გამოვარკვიოთ. თუ მართლა დანაშაული მოუძღვის, მას კომკავშირიდანაც გამოვრიცხავთ და პასუხისმგებლობაც მივცემთ.

— ოღონდ ტყუილი არ იყოს... ყველაფერი უნდა დამტკიცოთ საბუთებით! — გავეფრთხილეთ კონსტანტინე.

— ამხელა კაცი გავზიდივარ და ჩემგან ტყუილი არავის გაუგონია... მაგ უნამუსოსთვის ვიკადრებ ტყუილს თქმას? — იწყანა კონსტანტინემ.

— აბა ბოძანეთ.

— ვასოა წაწმენილმა დედამისს მოპარა ვერცხლის ჩარჩოში ჩამული ღვთისმშობლის ხატო, რომელზედაც მთელი ოჯახი პირველად იწერდა და რომლის მადლმა აქამდე უფათურაოდ შეინახა ჩემი ოჯახი.

— შეგიძლიათ დამტკიცოთ? — შეეკითხა ჩემი აზნაავი კონსტანტინეს და ცალი ხელით მუჯღუგუნე გამკრა.

— რა დამტკიცება უნდა! თითონაც არ უარობს იგი უიხტიბრო. ესაო და ცრუმორწმუნეობას ბოლო უნდა მოუღოთ — მაგი უაწმუნო და ღვთისგან დაღახრული მე მასწავლის ჭკუას!

— ჩასწერე ბრალდებად. — მეუბროჟადი აზნაავს, რომელიც დიდის გაუგებებით იკავებდა სიცილს. — კიდევ რა ჩაიდაა ვასოვამ? — შევეკითხეთ.

— კიდევ? როგორ... ეს არ კმარა? კიდევ თუ გინდათ, აი შეპყრის ამ ბაღებს, წააგრძლებს ენას და ეჩურჩულება რაღაც ისლულებზე. შეთქმულებას აწყობს... ეკლესიას ჯგერო უნდა მოეხსნათო ჯგერი და ხატი გაუსწერს მაგ ყუამუსოს.

— კიდევ?

— რა — კიდევ? ეს არ კმარა? რა გინდათ კიდევ? აი ვასოა გადარეულის ბრალია დედამამს რომ არცერთი ლაწირაკი არ ყუეერის. მაგის ბრალია ჩემი ერთი უღელი ხარი და 2 ჭკევა მიწა რომ კოლეგიაში მოეჭკა. ესაო და ჩემი წილი შემაქვსო... ვინ მისცა მაგ ლაწირაკს წილი? აბა თქვენ თქვაო, რაში გამოდგება ამისთანა მეტრაზა, სიადის-ნამუსზე ხელაღებული ლაწირაკი? ახლა ამის შემდეგ გაიჩრება მაგი პატიოსან ოჯახში? ან პატიოსან ქოსოპოლში?

ჩემს აზნაავს აუტყავა სიცილი, რომელიც ხველებად გადააქცია და სახზე ცხვირსახოცავარებული გარედ გავარდა.

— კიდევ მინდა ერთი რამე გითხრაო, მარა „ღანოსივით“ გამომივა და ვუხერხულობ. შვილია მაინც, რაც არ უნდა იყოს. ვაი თუ დახვრიტონ ამისთვის, — კონსტანტინემ ყურში მითხრა მარტოდ დარჩენილს.



— ფინანსური წრეები ამერიკისაგან საბჭოთა კავშირის ცნობას მოითხოვენო!...
ჟო.ვ. გენერალი: — სულერთია, ამერიკამაც, რომ იცნოს მე მაინც არ ვიცნობ საბჭოთა კავშირს არც დეფაქტოდ და არც იდეურად!..

— თქვი ნუ გეშინია! — გაემხნევე მე.

— ოთხი თოფი აქვს გადაშალული, ოთხი! — ეს რომ თქვა კონსტანტინემ, კარებში შემოვიდა ჩემი აზნაავი, რომელსაც ძალდატანებული ბრძანების კალოთი ევთხარა: ჩასწერე: „ვასოას ოთხი თოფი ჭქონია გადაშალული, რისთვისაც ის უნდა დაიხკრეტოს“.

ჩემს ციკლით, რომ თოფებო ორგანიზაციამ ჩააბარა ვასოვს.

— ჰე! არა, თლად კი ნუ დახვრეტო! — შეწუქდა კონსტანტინე.

— არა ნახვერად დახვრეტო! — უბასუბა აზნაავმა: და ფხუტუნით ისევ გავარდა გარედ.

— არა, ნუ დახვრეტო, კომკავშირიდან გაოაგდეთ, მე ხომ სახლში არ შემოვლემე და სასჯელად ეყოფა! — თქვა კონსტანტინემ თავისი განაჩენა.

— არა, უნდა დახვრიტოთ. — დაიქანა აზნაავმა, მაგრამ მალე მოუტწრო ისევ სიცილმა, სიცილი მეც გადმომედო და ორივე ხარხარით გავარდით გარეთ.

— წადით თქვენ ლაწირაკებო! — გამოგვადგა ჩიზუხის ტარით კონსტანტინე, მაგრამ ვისკუბეთ და გადახვრით ლოპევე.

ვასოა ახლა კი დიდი პასუხისმგებელი მუშაკია.

კონსტანტინეს შესახებ ცნობები არ მიქვს, **სეზიკი-გენ-შინი.**

რა გაუკლებს

იმისთვის: სიმბირ-ზნე-შეისის.

მწი. ლალო შუღიაშვილის

დარტყმას გმირს, დარტყმას მებარს.

კოვკაპოვირული

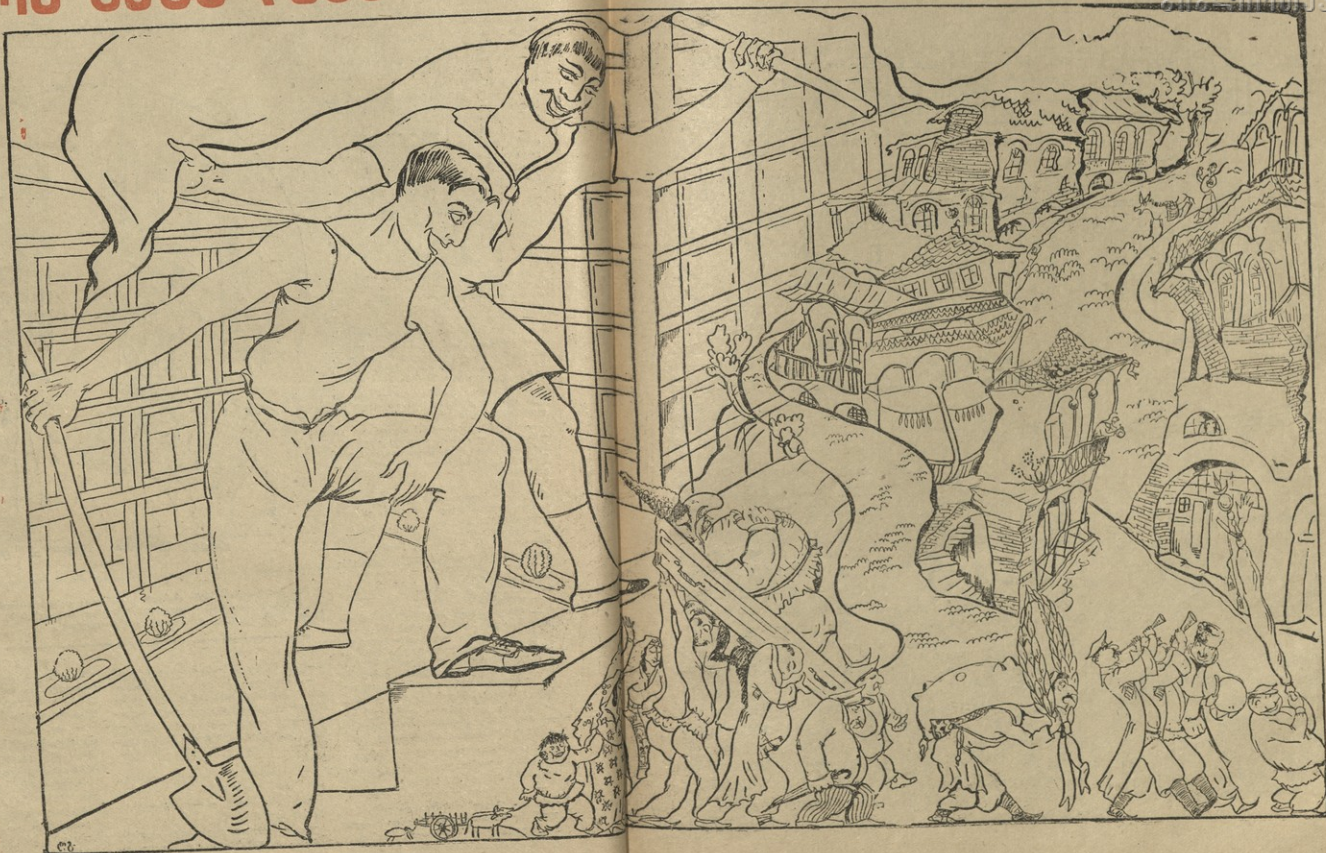
საქართველოს

დაკვა. დაკვა.
ჯერ სად არის.
ჯერ რამდენი
გინდა კიდევ
სანამ ტვილის
საზანდარის
საბოლოოდ
გადევიდეთ.
ჯერ სად არის
დავკავდეთ
სულ მოველით
კვიით-კვიით
ამ საზღვრზე
სახლებს დადგობთ
ეს მივაბჯნით
მეათე კიბეს.

მეწი-მოყვით
ვიწიო კუნა
და ერთხმად
დავფართოვდა.
რა გაუკლებს
ჩნდას მოპირულს.
ჩვენს იერს
თავანეროდეს
რა გაუკლებს
დარტყმას მებარს,
დარტყმას გმირს!

კომკავშირულს
რომელი სჯობს:
ფართო კუნა
წამდაუნებ
ჭოთის ატრა
თუ პატარა
ვიწიო შუკა
და სპელა
ტაკით მარტობ

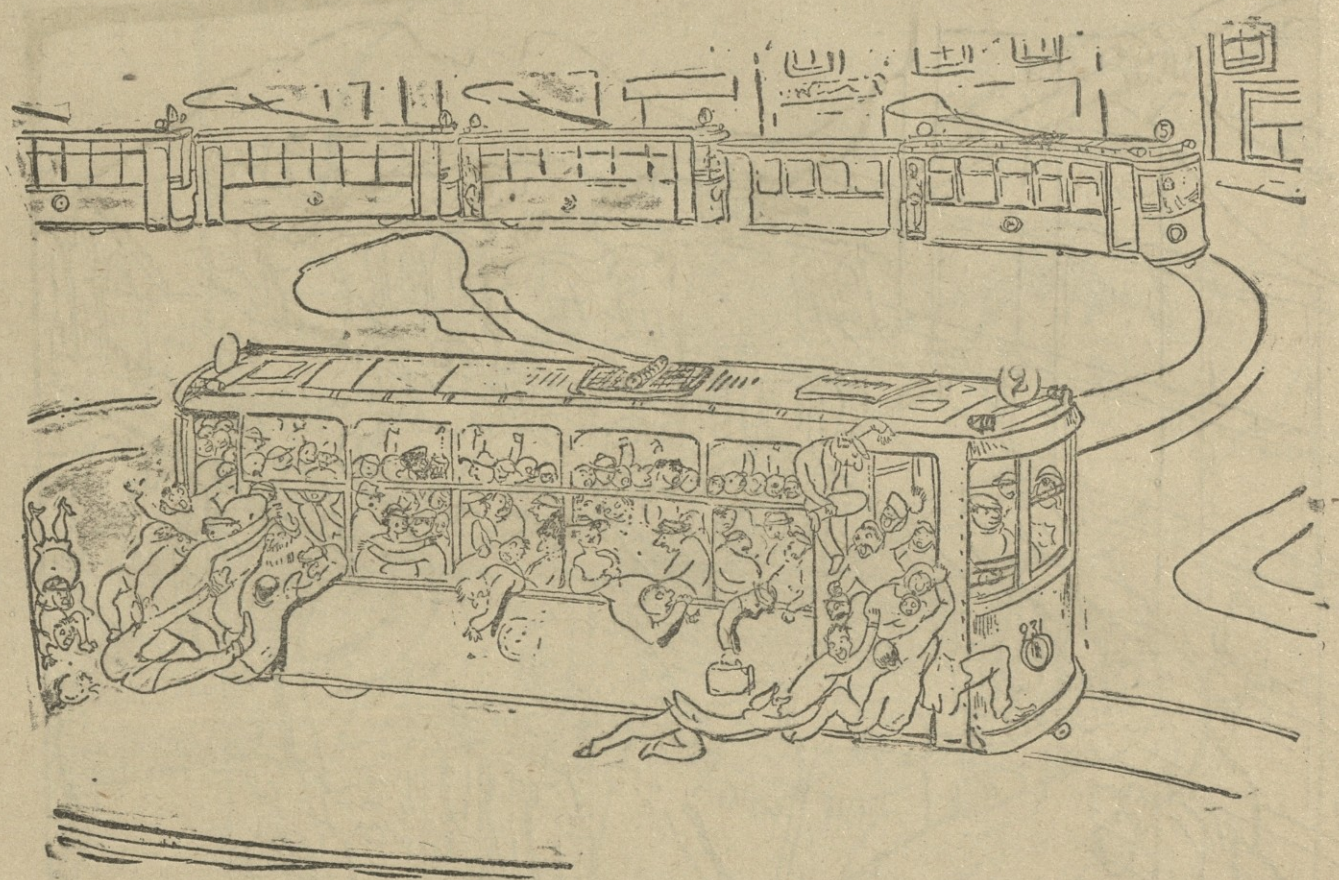
იქ ქაბანები
ჩნდნანბდნენ
იქ შოტარნი
და ქორანი
თუ კინბანი
შეაქალს უჩნდნენ
ყოყინობდნენ
დიდ ყურბანს
გაჭრელები
კინბრები
თუ ყი დარჩა
ჩვენში ახლაც
ყველა უნდა
გადევიდეთ
და ვა მივცეთ
ხვიდის ახალს.





სიზმარ-ცხადი

ნახ. ღონი



სიზმრად ვნახე კარგი რამე
გამიხარა მეტად გული,
ტრამვაისა მოძრაობა —

(რისიცა ვართ მონატრული)
კარგად მოგვარებულიყო
დატყობოდა წესი სრული,
ქალაქისა მცხოვრებლები
ამით იყო მხიარული.

ვაგონები სულ ახალი
მიდიოდენ, მოდიოდენ,
ხან ზუზუნით ისწრაფოდენ
ხან სიბრაზით გაჰკიოდენ!
მგზავრი იმათ ნაკლებობას
აღარ გრძნობდა, არ სჩიოდა,
თეძო მათზე დანამტვრევი
მორჩენოდა, არ სტკიოდა!

კონდუქტორი თავის საქმეს
აკეთებდა წესით, რიგით,
ხურდას აღარ იპარავდა
ნამდვილ მუშას გავდა იგი,
ვატმანიც ხალხს არ ჰყლებტავდა
ვაგონის ჩქარ თოხარიკით,
ადგილებიც ბევრი არის
რამდენიც გასურს, დაჯექ, მიდი!

სიზმარისგან გამოვერკვი
გამოვედი მყისვე გზაზე,
სადგურისკენ საქმე მქონდა
და ტრამვაის დავდექ ხაზზე,

ველოდები, არსადა სჩანს
აღარც ერთი ჩემს ჯინაზე,
საათია ვლგევარ, ვიცდი,
კაცი აჩრდილს დავემსგავსე!

მის. მოსვლას რომ არ დაადგა
აღარ იქნა იქ საშველი,

ფეხით ჩემს გზას გაუდექი
განველე ქუჩა რუსთაველის,
უცებ ვხედავ, ხუთი ერთად
უკან მომდევს — ცარიელი,
ზოგ მათგანში ორი მგზავრი
ზის ვით ფაშა, მაღლიერი.

მაგრამ პირველ მათგანში კი
ისმის ხალხის: „ვაიდევად,“
ძველებურად ქალი-კაცი
ერთმანეთსა ზურგს ასხედან.

„წესი“ ზუსტად დაცულია
ძველებურად ქრის ტრამვაი,
და მგზავრების ისმის ხმები:
„ვაი დედავ, მოგკვდი, ვაი“!

შალვა შხუნელი



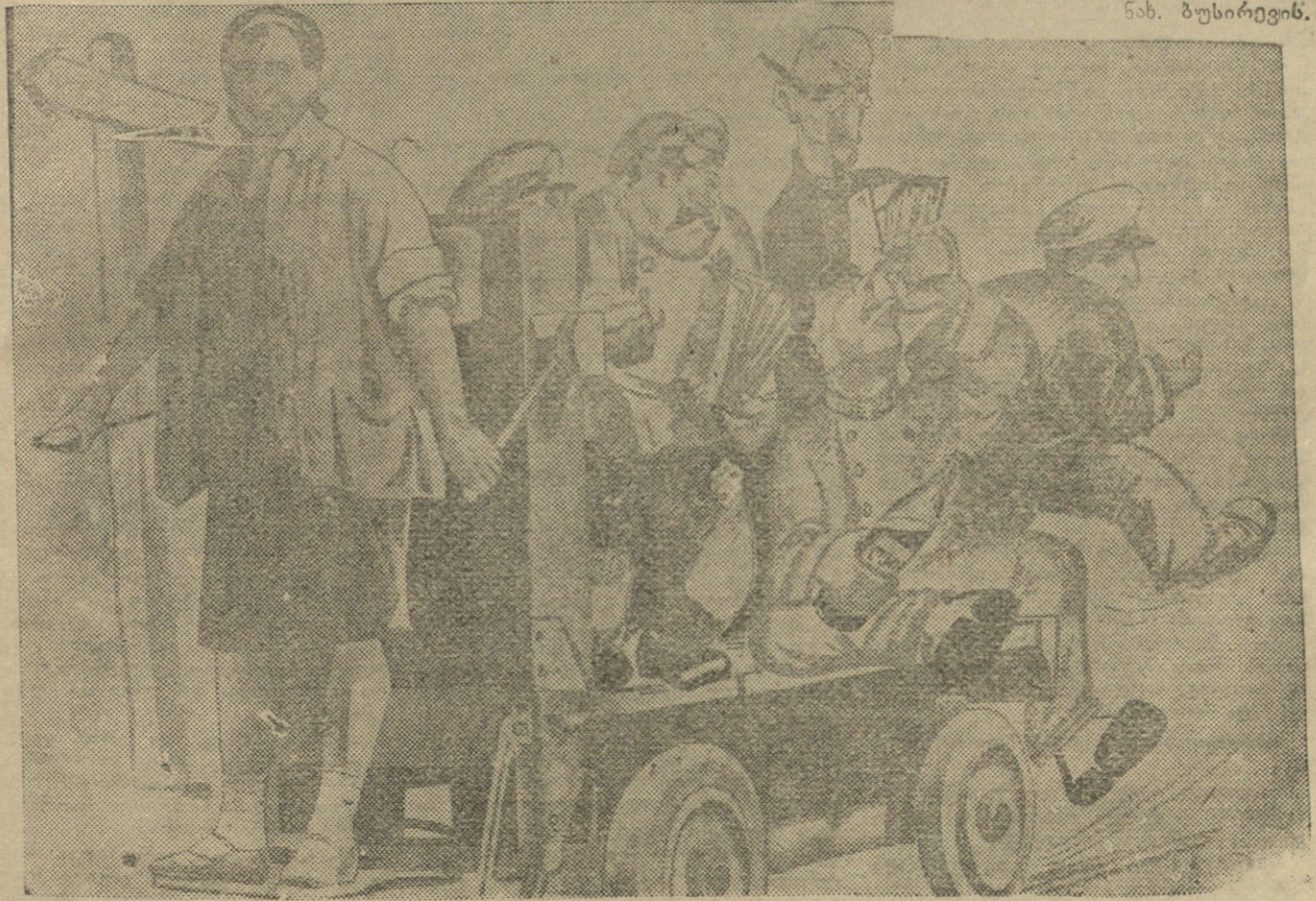
ქალაქთა უაღრესა

გაიგო ბიჭმა გორ-გორმა,
 გვერდზე მოიგდო ქუდიო;
 დამშვენდა ქამარ-ხანჯალი,
 არც წინად იყო ცუდიო.
 დიდი გოდორი გაავსო
 ვალ-მითა ხომანდულითა;
 ხურჯინსაო თავი მოუდგა
 ნამცხვარ თავთუნის პურითა.
 — გამიშვიტ, ძმებო, გამიშვიტ,
 ქაოპს მივდივარ მენაო.
 მინდა გავ-ცნო, ტფილისმა
 კაოგი რა ააშენაო!
ცხინვალიც მარჯვედ წამოხტა,
 სახე იგი ილა ლიხვსა,
 იმისი ფიქრი და აზრი:
 ქალაქში პლენუმს მიაქვსა.
 საგზოდ ბევრი დააცხო
 ხაქაპური და ჩაიხო.
 თანაც ტოლ-ამხანაგებში
 საქვეყნოდ დაიქადაო:
 — ვისწავლი კეთილმოწყობას,
 ქუჩების გაყვანასაო.
 მერმე კურსდამთავრებული
 გეგმას შევადგენ სხვასაო
 ისეთი გადავკეთდები
 ძმა იგორ მაკობის ძმასაო,

სახელიც დამვიარდება
 შორით გავიგდებ ხმასაო.
თელავიც მოემგნა ვერბა
 წაბახურევის გუნებით,
 გოჭ-ინდაურით, მაქარით,
 გრძი-გრძელი შოთის პურებით.
ხაშურიც მოემურება
 შუილშეჭმუხენოი გმირიო.
 მახუთით ნაპოხ ხაოათზე
 ჩამოვლევია დილო.
 უნდა ტფილისში ისწავლოს
 მოსახლის მომსახურება,
 რადგან ეს ძნელი საკითხი
 მას არ ჰგონია ხუმრობა.
 ქუთაისს საგზოდ ჰკიდიო
 კუბატები და მქადიო:
 — ერთი დღის საგზლით, ბატონო,
 ჯანდაბას იქით წადიო.
 ტფილისში ჩავალ ორი დღით,
 რომ ვნახო წყალსადენიო
 და შემდეგ მიბაძულობით
 მეც გავაკეთო ჩიჩიო.
 ჰა, ჩვენი დელეგატები,
 (ჯავრი არა გიჟის „სხვისიო“):
 გორი, ცხინვალი, თელავი,
 ხაშური, ქუთაისიო.

ისევ ტფილისი თხოვლობს
 თურმე ყვიოასგან შევლასო
 და ის ჩვენ როგორ მოგვიჩვენს
 ქრონიკულ სურდო-ხეილასო.
 გორი, ცხინვალი, თელავი,
 ქუთაისი და ხაშური
 ერთად დაგროვდეს სულ ყვილა,
 საქმე აქეთ მეტად საშური:
 გულუხვად სუფრა გაშალეს
 ას მხარზე კიდევ გოძელო
 და დაჰპატიყეს სტუმრებმა
 ტფილისი მასპინძელიო.
 ჩვენ შენსკენ მოგვიხაროდა,
 გზაში მრავალი გაქეთო,
 უკეთესს არ მოველოდით
 თითონ მოსკოვის აქეთო.
 მაგრამ იმედა სავსებით
 არ გავვიმართოდა ჩვენაო;
 ადრე წელი ტემპები
 რომ გეკადრება შენაო.
 არ მოეშლით შემდგისათვის
 შენსკენ იმედით ცქერასო,
 რომ აშენებლობის ზეიმით
 წინ მოგვიძოდე ყველასო.
ნადირი.

ნახ. ბუსირევის.





ლათია და ონისივე წყალტუბოში

(დავითის გასაჭირიდან)

დათია:—გამარჯობა ჩემო ონისივე. შენთან ბევრი სალაპარაკო მაქვს, მაგრამ ეს შეხვედრისთვის გადავსდით. ახლა საქარო საქმეებზე ვილაპარაკოთ. ხომ იცი 15 დღით ვარ ჩამოსული, ჩემი გეგმით 30 ვანა უნდა მივიღო და თუ დღესვე არ მოვაგვარე საქმე, ორი ვანა დამეყარება და გეგმა ჩამეფუტება. ხომ იცი ჩამორჩენა არსად არ ვარგა. შენ, ჩემო ონისივე, როგორც ადრე ჩამოსულმა აქაური წესები და უწყისობა უკვე იცი.

ონისივე: შენ ბევრი საკითხები მომაყარე. ყველა ანაზე რომ გელაპარაკო, დღით ღრუ დავგვირდებოდა. მე 15 აგვისტოს ჩამოვედი ქუთაისში და პირდაპირ ჩემი საკუთარი ორფუნხანი რაშით გავემუღრე „სოიუსტრასნიში“, არც ისე შორსაა—3 კილომეტრია სადავრიდან. იქ ნამდვილი რევოლუციის დღეები დაშვდა. აუარებელი ინტერაციონალური შემაღწელობის ხალხი: როია, პოლონელი, გერმანელი, ებრაელი, სომხი, აფსანი, აჭარელი და მეგრელი. ეს უკანასკნელები ყველაზე მეტი იყვნენ და „მუჟანს მორთი“ ყველაზე სჭარბობდა. ამოდენა ორფული ეროვნების ხალხი ყველაზე გაერთიანებული იყვნენ. ყველას ერთი მიზანი დაესახათ: ან სიცოცხლე ან გამარჯვება—ერთი ადვოკატი შოგენა და წყალტუბოში ჩასვლა.

როგორც ჩვევია ბრძოლაში, ჯანმრთელები წინა ბარიკადებში მოექცა. მტერზე იერიში დაიწყეს. ავადმყოფები კი უკან მოექცნენ. დაწყებული ბრძოლიდან ყველა ცდილობს გამარჯვებული გამოვიდეს. მეც ერთ-ერთი მოწინავე რაშში მოვექცევი. ზოდის ავტო-მანქანა, სალარო დაკეტილია, მანქანა უკვე საგნაა ჯანმრთელი საზოგადოებით. ყველა გაიძახინა: „სამა, ერთი ადვოკატი... ორი ადვოკატი“, სამაზე თავს უქავეს და თავის ნაცნობ-მეგობრებს აჯეშ—გზავნის. გამოიჩვენა: ეს განთქმული სახელი „სამა“ კოატროლიორი ყოფილა, ცოტა ბახუსის მოყვარული და ნაცნობებიც საკმაოდ ჰყლია, ამგვარად მტერმა ზურგიით მოგვიარა და დაგვიმარცხა.

ავადმყოფები ქუთაისში დავრჩით. დიდხანს ვასტანა ასეთმა მდგომარეობამ, რომლის მიზეზით ზოგმა რქვე დაბნაოვრა თავისი შეხედულება, ზოგმა მშობიარობა მოიხანა ზოგს თავისი ბარგი-ბარხანი არამკითხველურად ხელიდან გამოაცალა. ამის შემდეგ ჩამადნობა უზრუნველ ფეხით გახველი წყალტუბოში. შენ კი, ჩემო დათია, მაგის წყალობით, რაღაც გულზედ რომ მივიკრავს, უფრო კი პირობებში ჩამოხვედილი.

დათია: — ჩემო ონისივე, მეგონა ყველაფერი, რაც ილაპარაკე. ჩემი თვლით ვნახე ყველა ეს, მეც გავიცანი სამა, შენ ცდები, რომ ჩვენი შოფერები, („სოიუსტრასნიში“) ჩემს ნიშანს რაიმე პატივისცემით ეპყრობოდნენ, იქ მხოლოდგასავალი აქვს დღეინან ბოთლს და სხვა რასმეს ამისთანას.

ონისივე:—შენ ეს მითხარი, ბინა თუ იზოვ ნე?

— დათია, ოთახის დარღი ნუ გაქვს. დირექტორი პარტიული ამხანაგა და ერთ-ერთი სასტუმროში მომათავსებს.

ონისივე:—ჩემო დათია, მართლაც, რომ შენ აქტუარ წესის არაფერი გაგეტება. ჩანს პირველად ხარ. კაცო, რას ამბობ, რომელი ამხანაგი დირექტორზე ამბობ? შენ არსენა

წავიკითხავს? არსენას ჰყავდა სახელოვანი ლურჯა, რომლის წყალობით ის ყველგან იმარჯვებდა, ჩვენს დირექტორსაც ჰყავს ლურჯა. ისიც იმარჯვებდა. მაგრამ ჩვენს დირექტორსა და არსენას შორის პატარა განსხვავებაა. არსენა თავისი ლურჯათი ბატონყმობისა და თვითმპყრობელობის წესებს ებრძოდა. ცდილობდა გლეხებს გახთავისუფლებს. ჩვენი დირექტორი თავისი ლურჯათი წარბას წარბოადენს, ის ცდილობს ეისმე თაი მოაწონოს იყოყნოს განცხრო მას ეძებს. ამის პირობებიც კე აქვს წყალტუბოში, მას მეორე უპირატესობაც აქვს არსენასთან შედარებით: ავტომანქანა ჰყავს, დღეს ლურჯათი სეირნობს ხეალ მანქანით ქუთაისისაკენ ან სადმე მოზანქეტიანი ადგილზე ამოყოფს თავს. ასე ამგვარად შენ მას ვერ ნახავ, ჩვენ აქ სხვა ხერხს უნდა მივიმართოთ, სხვა საშუალებები უნდა გამოვინახოთ.

დათია:—სასტუმრო ხომ არის? გამეგ ხომ ჰყავს? დავიკვირებებ ერთ ოთხს. მორჩა და გათავდა.

ონისივე:—სასტუმრო არის. გამეგც ჰყავს, მაგრამ შენ ოთახს ვერ იშოვნი. მე ყველაფერი შევიწყვედი, ყველაფერი ვიცი. ყური მიგდე. სახურავს (ჩერდას) თუ არ მივიღებთ შენგველობაში, სასტუმროში სული არის 30 ოთახი. აქედან 3 ოთახი დირექტორს უჭირავს ერთი მისი მოადგილე, ერთი სამედიცინოს ნაწილს გამეგს, ერთი—სასტუმროს გამეგს, ერთი დიასახლისის, ერთი მთავარი ექიმს, ორი მისი თანამეგეფს, ერთი კულტურის, 4 ლეჩქომისისა, 2 ქუთაისის აღმასკომს, 6 სხვადასხვა ორგანიზაციებში, 3 ნაციონალ-მეგეფობაში, ამგვარად ჩამოსული ავადმყოფებისათვის დეტოვებულია მარტო სახლის სახურავი (ჩერდას), იქაც საქოა ხერხი, დახმარება, თვარა ყველა ცოდვილს, არ შეუძლია მოხედეს. ჩვენ აუცილებლად უნდა მივმართოთ ამს. ჟორას. ის ძალიან დახელოვნებულია ასეთ საქმეში.

ექიმობაზე ბევრი დროის დაკარგვა არ დავგვირდებდა. შენ ეს მითხარი, შენი ნებით და ხარჯზე ხარ წამოსული თუ პუტიოვკა გაქვს?

დათია:—რა თქმა უნდა ჩემი ხარჯით, მაგრამ ამას რა მნიშვნელობა აქვს, ავადმყოფი—ავადმყოფია, მას ერთიანი მოვლა და ყურადღება უნდა. გლეხი, რომელმაც სოფლიდან მოდის, სად იშოვებს „პუტიოვკას“ მაშ, არ უნდა მოუაროთ მას?

ონისივე:—აქ ყველაფერი თავისებურად ესმით. შენ, როგორც შენი ხარჯით ჩამოსული, მიგიღებენ, როგორც ეკრძის, ექიმს განაჯავა 50 მანეთი უნდა მისცე. რეგისტრაცია-შემოწმება 60 მ. დაჯდება, ვანები 3 მან. თითო ჩასვლა. დღეში ორი ვანა—6 მან. სამედიცინო კომპლექსულად უნდა ჰქონო, დღეში 30 მან. აი ეს ბედნიერება, რომელიც შენ მოგელის. მე ეს მჭიკადა შენგველობაში, რაც შეეხება ვანებს მიღებას წესს. მოკლეთ ასეთია: ჯერ უნდა ეჩვენო მთავარ ექიმს, შემდეგ უნდა დატარდეს რეგისტრაციაში, შემდეგ სალაროში ფული უნდა მიიღონ. უნდა წახვიდე გვიგინურ აბანოში, აქედან ოქტროს ექიმთან, შემდეგ უფროს ექიმთან, კიდევ რეგისტრაციაში, შენგვეგ ბილეთები შეიძინო, ვანებში დრო უნდა დაინიშნო, და ამის შემდეგ თუ თაკუსუფალი დრო დავარჩა, რა თქმა უნდა ვანებ უნდა მიიღო. ესაა და ის პირველმ დაწყებითი საქმე. ყველა ეს უნდა შეგ-

ძლიოთ, მოგავგაროთ ერთ დღეში, თორემ შენი შეხედულება გათავდება.

დათია:—დიდად გმადლობ, ჩემო ონისივე. ძმა ძმისთვის—შავი დღისთვისაო.—სწორედ ასე მოგვივიდა ჩვენ.

ონისივე:—ჩემო დათია, შენ ჯერ აქტუარ: წესებს ყველაფერი, რომ ვინაგო მთავარი პეიოპლანით გავადფრინდებ, ერთი წუთსაც არ გაჩერდე, მართლა, შენ მგვითხეობდი, აქტუარ წყალის შესახებ. ამბობენ, რომ სასწრაფოს წყალიაო, ყველაფერს უხდებოდა, ეს უხედელობა მართალია. აქ შენ რაბა რეგისტრაციის-ანებს, თაქარიანებს, გულის ტყევილი და ნერვებით დაავადებულთ. უწყვილო ქალებს იმ იმედით, რომ აქ დარბუსულებიან. ასე რომ, ვინც აქ იქიმებს, თუ არ მოკვდა, ცოცხალი მინც დარჩება. აქ საინტერესოა აქტუარი ექიმების შეფასება წყლის თვისებაზე. 5 ვანა რომ მივიღე, ვანებზე ტყეა დამიწყო, მიგმართე ექიმს და მიხარა: წყალს უშოქედიდა, ეს რეაქცია, კარგი ნიშნებიაო. ერთხელ მოკვლია აქტუარედა, მიგმართე ექიმს და მიხარა—რეაქცია დაწყებულია. ბაზარში ვიყავი დღინო გადავტარე ცოტა არ იყო ნამდვილმა რეაქციამ მომიკიდა ხელი. მივდივარ ვანაში და ცხელ-წყალში შევადგი ფეხი თუ არა, ვინაგო ამერია და ცოტა პირდაპირ მიგვეხანა ხალხი აირია, საჩქაროდ ექიმს დაუქანეს—გასინჯა და ყველაში, დაწყებდა—რეაქცია არისო. ასე, რომ აქ რაც დავგმართებ, ყველაფერს რეაქცია უძახან.

დათია:—ჩემო ონისივე, თუ ასე გაეყვანეთ მგინი ერთი კვირა დამჭირდება ცნა. მივიდეთ სოიუსტრასნიში. ხომ იცი ადვოკატის შოგენაზე რა ბრძოლაა. წყალტუბოს დანარჩენები ამბები ტფილისში ვილაპარაკოთ.

— **ონისივე:**—მართალი ხარ. დავუჭიკროთ. ეს მითხარი შენ ისეთს იცნობ? **დათია:**—რომელ ისაკოს?

ონისივე:—ყოველად შემდეგ ისაკოს, პირა უხტრანისის კანტორის გამეგს, თუ მან არ მოისურვა, ჩვენი საქმე დალოპულია, ერთი თვისსაც ვერ გაგვაო აქედან. შენ, რომ გულზე ნიშანი გაქვს, გემა გამოგადგეს; ერთი სიტყვით ყველაფერი ხერხს მიგმართოთ.

ონისივე და **დათია** სოიუსტრასნიში.

წამსვლელელები ერთმანეთში რივიან, ისმის ყვირილი: ისაკო, ერთი ჩემთვის, ისაკო, პრაქტურია ყვირის 9 ადგილი, ისაკო, არ დავამწყდებ. ისაკოც გაიძახინა—კარგი, კარგი“.

ჩვენც დავიძახეთ: „ისაკო, ერთი ადგილი“ ისაკომ შემოგვიბგვევრა და თავისი ნაცნობები მოაწყო ავტოში. ავადმყოფები რიგებთან, ისმის ტირილი, წყველა გმინვა,

ისაკო ფიქრობს: იტრუე, იგინეთ, რას დამაკლბთ, მე ჩემებურად ვიბუშავებ. დათია და ონისივე ხან იქით, ხან აქეთ, მაგრამ შენ არ მომიკვდე. ბოლოს ბედმა გაუღიმა, შემოხვევით დაითქას ნაცნობი ქალი ალმომანა და მან დღითი სასხარისი გაუწვია. დაუქანა:

— ისაკო, შემოხვედე. ერთი ადგილი ამ კაცისთვის აუცილებლად შოფერთაა! ისაკოც სიამოვნებით უქანაოქებს:—ქალბატონო. გეტყვით, რომ ნაცნობი იყო, რათ ჩამავდეთ უხერხულ მდგომარეობაში.

ამგვარად დათია გამოეხილა ონისივეს და შოფერთან გვერდში გაუღდა ქუთაისის გზას, ონისივესთან ლაპარაკი გაუდგო შემდეგისათვის.

დ. რ.—ძმ.

ნიანგი „საქ სილოზო“



— აბა, რინ-ტინ-ტინ, წავიდეთ „საქსილობოსტანში“! — მითხრა ნიანგებს ბიურო და... წავედით.

რაიონებიდან ჩამოსულები და ადგილობრივი მუშაკები ერთმანეთში არეულიყვნენ და საუბრობდნენ:

— ასეთი ხილიც არ მინახავს. ან მკვახეა, უმწიფარი, ან—დამპალი.

— ეს იმიტომ, რომ თავებია მკვახე, ან დამპალი.

— კაცო, ყურძნისთვის ტარად ტომრები გამომიგზავნეს.

— ჩემთვის ესეც არ გამოუგზავნიათ,—პირდაპირ ვაგონში შეყარე და აქ დავხვდებით ტარიოთ.

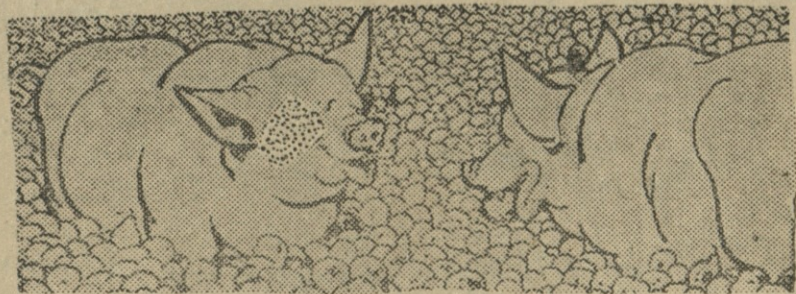
— მე კი იმდენი ტარა მომეყარეს, რომ მის მოვლას მოეუნდი და ხილი ველარ შევიძინე.

— ვერ წარმოიდგენთ, როგორ ასუქებს ღორებს თურმე ხილი.

— რა იცი?

— წამოდი ავერ საქსილობოსტანის საწყობთან და დარწმუნდები ამაში. წავიდენ და ჩვენ გავყევით.

ჩვენს წინ გადაიშალა შემდეგი სანახაობა:



პირვ. ღორი:—ძმა ძმისთვისაო რომ იტყვიან, სწოოდ მაოთალი ყოვილა. ხომ ხედავ „საქსილობოსტანი“ რა პატივს გვცემს?

მეორე ღორი:—მე ყოველთვის მჯეროდა, რომ იქ აპარატში ჩვენები ბლომად იყვნენ.

პირვ. ღორი:—თუ არა ისინი, ჩვენ არ გვექნებოდა ასეთი მომარაგება.

მეორე ღორი:—ამიტომაც ჩვენი ღორული მადლობა მათ... ლამის არის მეტი ჭამისაგან გავსკდეთ. ისე დავსუქდით, რომ ტყავში ველარ ვეტევიო. ჩვენ ისევ სამმართველოში დავბრუნდით.

ამხ. ნიანგი შევიდა დამზადების კანტორის გამგე თოხაძესთან.

თოხაძეს საქმისთვის და ნიანგთან სალაპარაკოდ არ ეცალა. იგი ვაბრანებულებო მუშგლეხინის დადგენილებაზე და ამბობდა:

— ეს არის სამართალი? კაცო, ვაგზავნი თავს მივიღინებაში, ოჯახში რამდენიმე დღით ვრჩები. საქმეზე ისე შემტკივა გული, რომ წარმოიდგინეთ, სამსახურსაც არ ვივიწყებ და პუნქტებშიაც შევივლი ხოლმე. ეს კიდევ რაა. საწყალი ჩემი ძმა ცეკავშირის ხაზით სამტრედიაში მუშაობს დამზადებაზე, რალაც 400—500 მანეთი აქვს. ჰო-და მიუხედავად ამისა, ჩვენს საქმეზე ისე შემტკივა გული, რომ მასვე დავავალე ჩვენი სამუშაოც და ჯამაგირი ცეკავშირზე მეტი არ დამინიშნავს. მაინც არ დამიფასეს და სასტიკი საყვედური მომარტყეს.

— კმარა, არ არის საჭირო მასთან ლაპარაკი, კაცს არ სცალია და ხელს ნუ შევეშლით!—გადმომიჩურჩულა ნიანგმა და ჩვენ გამოვედით თოხაძის კაბინეტიდან.

აქედან რომელიღაც გამგესთან შევედით. მან ზრდილობიანად მიგვილო და გავგაცნო „საქსილობოსტანის“ ახალი მიღწევა:

— აი ეს უცნაური ხეა. ხანგრძლივი ცდების შემდეგ ჩვენ დიდ შედეგს მივაღწიეთ. ერთ ნერგზე დამყნილია სხვადასხვა ჯიშის ხილი: ბიუროკრატია, მავნებელა, სიზარმაცა, გამფლანგველა და სხ. ხე ყოველმხრივ კრატა, მაგრამ ნაყოფი არ მწიფდება მისი: ან ღებება, ანდა მკვახეა, უმწიფარი. ერთ შენძრევაზე ძირს ცვივა უმწიფარი ან დამპალი ნაყოფი. სამაგიეროდ ხეს დიდი მნიშვნელობა აქვს ღორების კვებაში.

„სტანში“

ნიანგის საკბილო

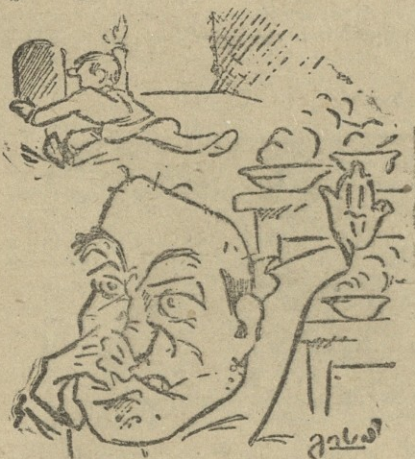
სონი

ფეოქმედი

„სონის ზოგიერთ სასაძილოში ადგალი ქონდა დამბალი ხორციდან სადილის დამზადებას, რის გამოც პუნქტის ბეითლის მიერ შედგენილ იქნა დამნაშავენი სუფო მიერ შედგენილ იქნა ოქმი, მაგრამ ოქმს არაფერს მიაქცია ყურადღება და დამნაშავენი დაუსჯელია.“

გიგა.

მოდით ვნახოთ სასაძილო გამგეს უთხრათ ვაშა, რომ დამბალი ხორციით კვებავს იგი თურმე ხალხსა!



გელა

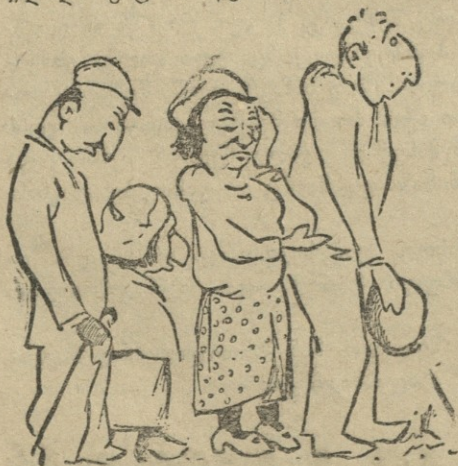
ოქმის საქმე როგორ არის ნეტავ ვინ შექამა? ალბად ოქმი „დაადუმა“ გამგის უხვმა ქრთამმა!

ხარაგოული

„ხარაგოულის თემის მასწავლებლებს ესა თევა, რაც ჯამაგირი არ მიუღიათ.“

ჯამა.

ჯამაგირი დამალულა ვერ იპოვეს, ვერაო, ალბად იგი გადაიქცა „დიდი კაცის“ წერაო,



მასწავლებლებს ლოდინითა მოსდით გულის ძგერაო, ბევრს თმა-წვერიც გაუთეთრა უდროდ დააბერაო!

(ოზურგეთის რაიონი) ფეოქმედის (ოზურგეთის რაიონი) მცხოვრებმა შალვა თოდრაძემ მოიპარა კოლექტივის სოია“.

მართალი.

იცნობდეთ შალვას სოიას ქურდსა, მაგიც კაცია ატარებთ ქულსა!



ვისა

სინდის-ნამუსი აქვს დაკარგული, ქოლექტივიდან ელის პანდური!

მალაროსპარი

(ღუშეთის რაიონი)

„მალაროს კარის (ღუშეთის რაიონი) გლეხ კომის სასაძილოში გამოვებულაა ლოთობა, სიძვირე და უსუფთობა.“

ბრ.—ოლი.

ნეტავი ვინ განაგებს ამა სასაძილოსა, ძმა-ბიჭებს რომ კვარტებით ასმევს წითელ ღვინოსა?



ვისა

გლეხკომმა ეს თუ იცის და თუ ხედავს ამასა? იქნებ ის შეეჩვია ბუქთ სმასა და ქამასა?



„უტკვირდით: ეს სურათი ყურადღებას იქცევს რითი? არ იფიქროთ მათი სახე მოვიგონე და მოვიჩამე! კისლოვოდსკის აგარაკზე, წითელი ქვების გორაკზე, მე ამათ ხშირად ვხვდებოდი. ერთ რამეს კი ვერ ვხვდებოდი: რომელია ქალის ქმარი, ეს დაბალი და გამხდარი, თუ მაღალი ის ხნიერი, ტუტუცს რომ უგავს იერი? ერთს კოცნაზე შეივსწარი, ვთქვი, ეს არის ალბად ქმარი, მეორეხელ კი მეორეს, ვინც იმასვე იმეორებს!

ქალს რომ ვკითხვო ასე მითხრა: — „თუ ჰკუა გაქვს—თვითონ მიხვდი!“

ამერეოდა დავთარი, მაგრამ ფოტო აქ მზათ არი! ამ ქალს გვერდში აყლაყულა ფოტოს წინ რომ აეყულა, თავი მან დაბლა დახარა, ამით ქალი გაახარა, თავისი ბრძოლის თითებით დაუმშვენა შუბლი რქებით! ჰისი ქმარი ეს იქნება, ამას ბრიყვიც კი მიხვდება!

მოდრი, ნახე!

ბიჭმა იცის

ჩვენის გზის სახლების შემკეთებელი სამმართველოს ზოგიერთი თანამშრომლები საკუთარ (კერძო) ბინებს აშენებენ.



მასწავლებელი:—ხე-ტყე, ლურსმანი და სხვა მასალა?
 მოწ.:—არა აქვს.
 მასწ.:—მაშ რატომ ეწოდება ინგურის ქალაქში „ქალაქმშენი“?
 მოწაფეები:—(ერთხმად) იმატომ, რომ ქალაქში შენდება, ამხანგო მასწავლებელი!

ციხისჯვრის მეურნეობის დირექტორია მუკაშინი ცუდად ეპყრობა თანამშრომლებს, სამუშაოდან ხსნის გამოცდილ ბუნებებს და მათ ნაცვლად სამსახურში თავის მასლობლებს იწვევს

გთიქლი.

რად თაკილობს?

ტყიბულის საავადმყოფოში გამეფებულია სიბინძურე. საავადმყოფო დაბაზს და ოთახებს კვირაში მხოლოდ ერთხელ ხვეტენ და ავადმყოფებს კოპყიანი თეთრეულს აწოდებენ.

კიკოლიკი.



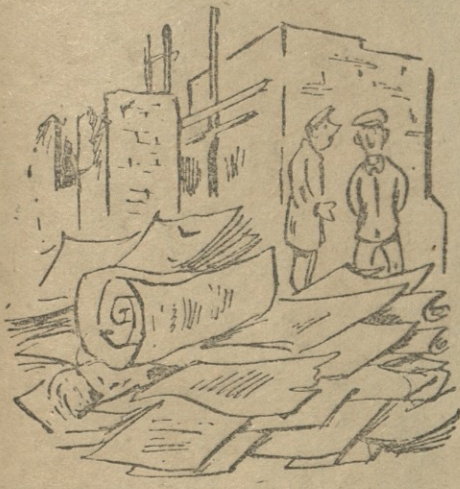
მე ეს ბინა რა დამოჯდა—ნუ იქითხავ, ნიკო!—თუ კაპიკი დამხარჯოდეს შერცხვენილი ვიყო.

ბირდაპირ თქმას ვერ აჯობებს მიკიბულ-მოკბული: სჩანს, ექიმებთა დამკვრელობით ვერ ამყოფს ტყიბული თუ ექიმი ცოცხს ვერ ხმარობს და ითხოვს დახმარებას—ჯანსახკოში რად თაკილობს მაშინ ცოცხს ხმარებას?!

ქმაბიქებო!—შემოკრბით გაფანტულნო ველადა ვაკანსიას გავაჩენ თქვენს შესაფერხს ხელადა აბარეზად მიტომ მაქვს მე ეს ციხისჯვარია, რომ თან შენოვიკრბო მასლობლებს ჯარია.

აქ ნუ ეძებთ!

ინგურის ქალაქმშენი, რომელიც 1934 წლიდან ყნდა ჩადგეს მოქმედ გიგანტთა რიგებში არ აძლევს სამუშაოთა ვადაზე დამთავრების იმედს, მშენებლობა არ არის უზარუნველყოფილი ლურსმანით, ცემენტით, აგურით და სხვა საჭირო მასალებით.

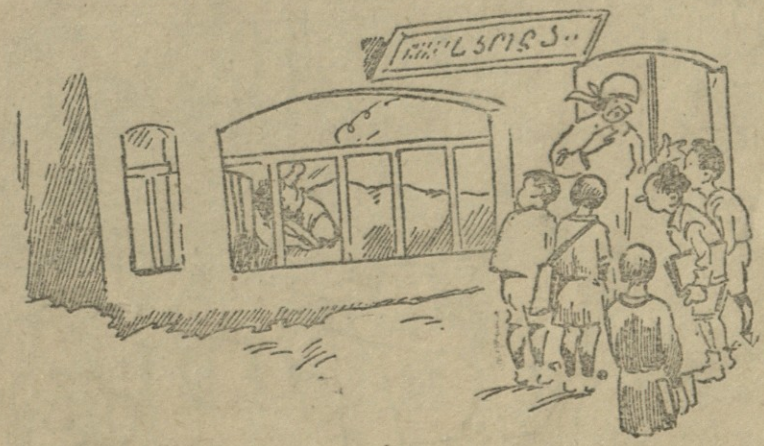


კან-დონი.

მასწავლებლები:—აქვს თუ არა ქალაქმშენის აგური?
 მოწაფეები:—არა აქვს
 მასწავლებლები:—აქვს თუ არა ცემენტი?
 მოწაფე:—არა აქვს

აქ ნუ ეძებთ!

სკოლების ბინების შეკეთება ტფილისის ზოგიერთ რაიონებში კიდევ არ დამთავრებულია იყო ისეთი შემთხვევა, როცა აღმას-კომმა სკოლის ბინაში ჩაასახლა ფინგანყოფილების თანამშრომელი.



პორს, ბავშვებო! აქ ნუ ეძებთ თქვენი სკოლის ბინას

ამ ბინაზე დღეს ფინგანის თანამშრომელს ძინავს.

მეგობარი

ნახ. ნადარეიშვილის.



— დავილუპთ... ვინაც შვინილიათ, თავს უფველეთ!